

Dekanat Grodno-Wschód Kaplica w Nowej Rudzie od parafii Jezioro czynna była w połowie XIX w., lecz była zamknięta, wiarygodnie w związku z represjami po powstaniu 1863 – 1864 r. Miejskowy kościół pw. św. Jerzego Męczennika był pobudowany z drzewa w 1914 r. Wówczas była to nieduża świątynia w neogotyckim stylu, prostokątna w planie, bezapsydowa, z niedużą wieżą-dzwonnicą nad wejściem (wygląd świątyni znany z obrazku 1930 r., który przechowywany jest w kościele; artysta – A. Lewandowski). W tymże roku w Nowej Rudzie została założona samodzielna parafia.

W latach 30-ych XX w. świątynia już nie mogła zmieścić licznych wiernych, dlatego postanowiono budować nowy, większy kościół. Nowy drewniany kościół w stylu modern pobudowali wierni pod kierownictwem ks. Kazimierza Grabowskiego w 1938 r., poświęcony został pod historycznym wezwaniem. Przed II wojną światową liczba parafian wynosiła prawie 1300 osób. † W 1956 r. ówczesny proboszcz ks. Józef Grasiwicz (probostwo objął w 1944 r., w 1951 r. aresztowany przez NKWD) przewiózł tu z wileńskiego kościoła Świętego Ducha słynny obraz Jezusa Miłosiernego, który zgodnie z prośbą św. s. Faustyny ze Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia (Ostrobramskiej) napisał w 1934 r. artysta Eugeniusz Kazimirowski.

Obraz Kazimirowskiego był pierwszy, drugi był obraz pióra Piotra Siergijewicza z Kamionki (dekanat Szczuczyn). W 1970 r. władze radzieckie zamknęły kościół, postanawiając przystosować budynek jako skład, i tylko cud zachował obraz przed zniszczeniem. W 1986 r. obraz wywieziono do Wilna. Z czasem powrócił on do swego byłego miejsca – kościoła Ducha Świętego. Ówczesny proboszcz kościoła ks. Aleksander Kaszkiewicz (obecny biskup grodzieński) odrestaurował obraz i umieścił go w ołtarzu bocznym. A w kościele nowogrodzkim umieszczono kopię obrazu artystki Marii Szocik.

Kościół zwrócono parafianom w 1989 r. Od 1990 r. proboszczem parafii jest o. Andrzej Szczupał CSsR. Stary maleńki kościół stał do lat 90-ych, póki nie rozebrano go jako zbutwiały. Przed kościołem stoją wysokie drewniane krzyże na znak Misji Świętych, które w latach 1990, 1999 i 2010 głosili ojcowie redemptoryści. Za kościołem znajduje się symboliczna mogiła ks. Kazimierza Grabowskiego, który zginął w niewoli hitlerowskiej.

Drewniany kościół pobudowany w stylu modern jest prostokątną w planie świątynią z pięciościenną apsydą, flankowaną dwoma niedużymi zakrystiami. Powierzchnia narteksu i chórów nad nim jest nieco mniejsza niż szerokość sali modlitewnej: wejście główne poprzedzone jest dużym gankiem-kruchtą. Wszystkie pomieszczenia kościoła przykryte są

osobnymi blaszanymi dachami: główne – dwuspadowym i walmowym, uwieńczone ośmiościenną walmową kopułką w centrum, stoki dachu nad ołtarzem przechodzą w dach nad zakrystiami.

Wnętrze, podzielone czterema słupami na trzy nawy i przykryte sufitami (nawa centralna – pudełkowatymi, boczne – półcylindrycznymi), ozdabiają trzy drewniane ołtarze. Na ścianie ołtarzowej znajduje się ogromny rzeźbiony krucyfiks, nad ołtarzem lewym – obraz Matki Bożej Ostrobramskiej, nad prawym – obraz św. Jerzego. Słynny obraz Jezusa Miłosiernego umieszczono nad arką prezbiterium. Chóry organowe mają formę łodzi. Do dwumetrowych okien prezbiterium zamontowano witraże, przedstawiające św. s. Faustynę Kowalską i bł. ks. Michała Sopoćkę.

Dzwonnica czworokątna, trypoziomowa (górny poziom na wylot) pod czterosпадowym dachem, z pochylonymi ścianami, znajduje się osobno – po stronie lewej od kościoła. W minionym roku terytorium kościelne zostało obniesione kamiennym ogrodzeniem, a ścieżki zostały wyłożone płytkami chodnikowymi.

Na terytorium parafii zachowały się dwie kaplice przydrożne. W 1945 r. na skrzyżowaniu do wsi Głuszniewo miejscowi mieszkańcy – bracia Stefan i Bronisław Kisielewscy, „za to, że Pan Bóg podczas wojny ocalił wieś”, pobudowali kaplicę przydrożną. Jest to czworokątny murowany i pobielony słup pod blaszanym czterosпадowym dachem, z wnękami, gdzie mieszczą się figurki Pana Jezusa i Najświętszej Maryi Panny, i napisem „Niepokalane Serce Maryi, króluj nad nami. 1945”. We wsi Zabłocie w dobrym stanie zachowała się kaplica przydrożna. Tuż po wojnie przewieziono ją z leśnictwa w Gajówce (obecna Litwa). Jest to kapliczka – słup z pnia drzewa, we wnęce którego znajduje się figurka Najświętszej Maryi Panny.